

Sygn. akt V C 383/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 września 2013r.

Sąd Rejonowy w Trzebnicy V Zamiejscowy Wydział Cywilny z siedzibą w Miliczu

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SR Rafał Kuriata

Protokolant: Karolina Szanfisz

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 29 sierpnia 2013r.

sprawy z powództwa D. Ł.

przeciwko (...) S.A. z siedzibą w W.

o zapłatę

I. zasądza od strony pozwanej (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz powoda D. Ł. kwotę 1 522,74 (jeden tysiąc pięćset dwadzieścia dwa i 74/100) zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 28 marca 2013r. do dnia zapłaty;

II. umarza postępowanie ponad kwotę 1 522,74 zł;

III. zasądza od strony pozwanej (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz powoda D. Ł. kwotę 324,01 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania, w tym kwotę 246,69 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

IV. zasądza od powoda D. Ł. na rzecz strony pozwanej (...) S.A. z siedzibą w W. kwotę 389,82 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt V C 383/13

UZASADNIENIE

Powód D. Ł., działając przez pełnomocnika, wniósł o zasądzenie od strony pozwanej (...) S.A. w W. kwoty 4 136,00 zł tytułem odszkodowania wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 28 marca 2013 r. do dnia zapłaty oraz kosztów postępowania sądowego.

W uzasadnieniu wskazał, iż w dniu 29 stycznia 2013 r. miała miejsce kolizja komunikacyjna wskutek której uległ uszkodzeniu należący do niego samochód. W związku z tym, że sprawca wypadku był objęty umową ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych zawartą ze stroną pozwaną, D. Ł. zwrócił się do niej z roszczeniem związanym z tym zdarzeniem. Ubezpieczyciel przyjął odpowiedzialność odszkodowawczą co do zasady i wycenił szkodę w pojeździe w wysokości 8 446,90 zł brutto. Powód, w celu wykazania rzeczywistej wysokości doznanej szkody zlecił rzeczoznawcy motoryzacyjnemu sporządzenie kalkulacji naprawy pojazdu. W wyniku dokonanych ustaleń rzeczoznawca wskazał wartość szkody w wysokości 20 083,22 zł netto. Powód naprawił samochód i przedstawił stronie pozwanej stosowne faktury. Ubezpieczyciel po weryfikacji przedłożonych dokumentów stwierdził, że do naprawy samochodu można zastosować tzw. zamienniki i wypłaciła powodowi odszkodowanie w kwocie 8 574,79 zł netto zamiast w kwocie 12 710,00 zł netto. D. Ł. wezwał stronę pozwaną do zapłaty pełnej kwoty odszkodowania, która wynikała z przedłożonych faktur za naprawę pojazdu jednakże strona pozwana podtrzymała swoje dotychczasowe stanowisko w sprawie. Powód wskazał, że naprawienie szkody ma umożliwić przywrócenie uszkodzonej rzeczy do stanu sprzed powstania

szkody, a w przypadku gdy wypłacone odszkodowanie nie pozwala na to szkoda majątkowa nie została w całości zrekompensowana. Roszczenie objęte pozwem zostało oparte o art. 363 § 1 k.c. i art. 415 k.c. w zw. z art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych. Dodatkowo powód podniósł, że do odszkodowania ubezpieczeniowego przysługującemu poszkodowanemu w związku z umową ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych ma zastosowanie zasada pełnego odszkodowania, co oznacza, że w przypadku uszkodzenia pojazdu sprawca szkody zobowiązany jest zwrócić poszkodowanemu wszelkie celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki w celu przywrócenia uszkodzonego pojazdu do stanu w jakim się znajdował przed wypadkiem. D. Ł. wyjaśnił, że jest podatnikiem podatku VAT i dochodzi od strony pozwanej odszkodowania w kwocie netto. Wobec tego wartość przedmiotu sporu stanowi różnica pomiędzy wartością netto części zamiennych wyszczególnionych w fakturze nr (...) a wypłaconym z tego tytułu odszkodowaniem czyli 12 710 zł – 8 574,79 zł = 4 135,21 zł. W zakresie zasadności żądania odsetek ustawowych od dnia 16 kwietnia 2013 r., powód wskazał, że ubezpieczyciel jest zobowiązany wypłacić odszkodowanie w terminie 30 dni od dnia zawiadomienia go o szkodzie. W związku z tym, iż powód dokonał zawiadomienia w dniu powstania wypadku uzasadnione jest żądanie wypłaty odszkodowania z ustawowymi odsetkami od podanej powyżej daty.

W odpowiedzi na pozew strona pozwana, działając przez pełnomocnika, wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W pierwszej kolejności strona pozwana podniosła, że kwota wypłacona powodowi tytułem odszkodowania wyniosła 13 791,05 zł a nie jak wskazano w pozwie 11 358,58 zł. Strona pozwana nie kwestionowała powołanej przez powoda zasady pełnego odszkodowania obowiązującej przy ustawowym ubezpieczeniu OC jednakże podniosła, że ceny, o których mowa w art. 363 § 2 k.c. to nie ceny maksymalne, ale ceny przy użyciu których poszkodowany może zrealizować zasadę pełnego odszkodowania. Zdaniem Ubezpieczyciela ceną części, o której mowa w powołanym przepisie, jest ich cena rynkowa, tj. cena, za którą można nabyć te części na rynku, czyli także poza siecią (...). W pojeździe powoda bez uszczerbku dla jakości naprawy mogą zostać zastosowane nowe części o jakości nieodlegającej od jakości komponentów użytych do montażu pojazdu poszkodowanego, w tym pochodzące od tego samego producenta, który dostarcza je producentowi pojazdu, a dostarczane przez dostawcę innego niż sieć (...). Dodatkowo strona pozwana podniosła, że ceny części, które zostały ujęte w fakturze VAT nr (...) są zawyżone, albowiem są one znacząco wyższe niż ceny tych samych części pochodzących z sieci (...) marki N., znajdujących się w systemie kosztorysowania A..

Na rozprawie w dniu 29 sierpnia 2013 r. pełnomocnik powoda cofnął pozew ponad kwotę 1 522,74 zł na co pełnomocnik strony pozwanej wyraził zgodę.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 29 stycznia 2013 r. o godz. 10:15 w M. na skrzyżowaniu ulicy (...) miała miejsce kolizja drogowa, podczas której z powodu nieudzielenia pierwszeństwa przejazdu przez kierującego pojazdem marki F. (...) o nr rej. (...) P. M., doszło do zderzenia bocznego z prawidłowo jadącym pojazdem marki N. (...) o nr rej. (...), kierowanym przez jego właściciela D. Ł..

Na miejscu zdarzenia interweniowała policja i została na tą okoliczność spisana notatka urzędowa o zdarzeniu drogowym.

Samochód kierowany przez sprawcę wypadku P. M. w chwili wypadku był objęty ochroną ubezpieczeniową w ramach umowy odpowiedzialności cywilnej u strony pozwanej.

(dowód: notatka urzędowa z dnia 5.02.2013 r. k. 34 akt szkody;

potwierdzenie pokrycia ubezpieczeniowego k. 1-2 akt szkody;

kserokopia dowodu rejestracyjnego k. 10)

Zgodnie z kalkulacją naprawy wykonaną przez stronę pozwaną koszty naprawy uszkodzonego pojazdu należące do powoda wyniosły 6 867,40 netto (8 446,90 brutto) natomiast według kalkulacji sporządzonej na zlecenie powoda koszty naprawy wyniosły 20 083,22 zł netto (24 702,36 zł brutto). D. Ł. dokonał naprawy uszkodzonego pojazdu i z tego tytułu przedłożył stronie pozwanej następujące faktury: nr (...) na kwotę 918,00 zł netto (1 129,14 brutto), nr 1/03/2013 na kwotę 1865,79 zł netto (2 294,92 zł brutto), nr (...) na kwotę 12 710,00 zł netto (15 633,30 zł brutto).

Zgodnie z raportem optymalizacji części do kalkulacji nr (...) wartość części oryginalnych w postaci maski silnika wynosi 836,28 zł, reflektora prawego i lewego wynosi po 376,52 zł każdy, chłodnicy wynosi 1 583,96 zł natomiast powód za te same części zgodnie z przedłożoną fakturą VAT nr (...) zapłacił odpowiednio za maskę silnika 1 400,00 zł, za reflektory po 630,00 zł oraz za chłodnicę 2 640,00 zł.

(dowód: kalkulacja naprawy nr (...) k. 11-13;

kalkulacja naprawy nr (...) k. 18-22;

faktury VAT nr (...) k. 14-17;

raport optymalizacja części do kalkulacji nr (...) k. 14 akt szkody)

W piśmie z dnia 28 marca 2013 r. strona pozwana wskazała, że koszty naprawy uszkodzonego pojazdu marki N. (...) nr rej. (...) zostały ustalone w kwocie 11 358,58 zł netto.

Strona pozwana wypłaciła powodowi tytułem odszkodowania za zaistniałą szkodę łącznie kwotę 15 508,55 zł w tym kwotę 13 971,05 zł tytułem zwrotu kosztów naprawy pojazdu i kwotę 1 537,50 zł tytułem zwrotu kosztów wynajęcia pojazdu zastępczego.

(dowód: pismo z dnia 28.03.2013 r. k. 23;

pismo z dnia 18.03.2013 r. k. 49 akt szkody;

potwierdzenia przelewów k. 44-47)

Pismem z dnia 16 kwietnia 2013 r., nadanym w dniu 19 kwietnia 2013 r. powód wezwał stronę pozwaną do zapłaty kwoty 4 135,21 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 28 marca 2013 r. do dnia zapłaty. W odpowiedzi na powyższe wezwanie strona pozwana w piśmie z dnia 6 maja 2013 r. wskazała, że podtrzymuje swoje dotychczasowe stanowisko w sprawie i nie znajduje podstaw do wypłaty dalszego odszkodowania.

(dowód: wezwanie do zapłaty wraz z potwierdzeniem nadania z dnia 16.04.2013 r. k. 24;

pismo z dnia 6.05.2013 r. k. 25)

D. Ł. naprawił uszkodzony pojazd u mechanika w M. J. B., który zajmował się również zakupem potrzebnych do tego części. Powód prowadzi działalność gospodarczą i jest płatnikiem podatku VAT.

(dowód: przesłuchanie powoda k. 52v)

Sąd zważył, co następuje:

Żądanie powoda zasługuje na uwzględnienie w zakresie ograniczonego powództwa.

W przedmiotowej sprawie kwestią bezsporną była odpowiedzialność strony pozwanej - wynikająca z umowy obowiązkowego ubezpieczenia OC sprawcy kolizji - za szkodę w pojeździe stanowiącym współwłasność powoda. Spór dotyczył wysokości rzeczywistej szkody, a co za tym idzie wysokości należnego odszkodowania.

Stosownie do treści art. 805 § 1 i 2 pkt. 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia majątkowego ubezpieczyciel zobowiązuje się, w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa, spełnić określone świadczenie, polegające na zapłacie określonego odszkodowania za szkodę powstałą wskutek przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę.

Odpowiedzialność ubezpieczyciela wynikająca z umowy ubezpieczenia majątkowego wyraża się w obowiązku spełnienia świadczenia pieniężnego polegającego na wypłacie odszkodowania za szkodę powstałą w wyniku przewidzianego w umowie wypadku.

Zgodnie z art. 822 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony.

Jeżeli strony nie umówiły się inaczej, umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody, o jakich mowa w § 1, będące następstwem przewidzianego w umowie zdarzenia, które miało miejsce w okresie ubezpieczenia (§ 2 art. 822 k.c.).

Przepis § 4 przytoczonego artykułu upoważnia uprawnionego do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej do dochodzenia roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela.

Według art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. Nr124, poz. 1152 z późn. zm.) z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia.

Odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym, najwyżej jednak do ustalonej w umowie ubezpieczenia sumy gwarancyjnej (art. 36 ust. 1 zd. 1 wskazanej wyżej ustawy).

Zgodnie z treścią art. 436 k.c. w zw. z art. 435 k.c. samoistny posiadacz mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody ponosi odpowiedzialność za szkodę na osobie lub mieniu, wyrządzoną komukolwiek przez ruch tego środka komunikacji, chyba że szkoda nastąpiła wskutek siły wyższej albo wyłącznie z winy poszkodowanego lub osoby trzeciej, za którą nie ponosi odpowiedzialności.

Reguły odpowiedzialności sprawcy szkody powstałej w następstwie kolizji drogowej określa art. 436 § 2 k.c., który stanowi, iż w razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody wymienione osoby mogą wzajemnie żądać naprawienia poniesionych szkód tylko na zasadach ogólnych.

Według zaś art. 361 § 1 k.c., zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania z którego szkoda wynikła. W myśl natomiast art. 361 § 2 k.c. naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono. Poszkodowany jest więc uprawniony do odszkodowania w pełni pokrywającego wyrządzoną szkodę.

Jeżeli chodzi o sposób naprawienia szkody to zgodnie z treścią art. 361 § 1 k.c. poszkodowanemu co do zasady przysługuje prawo wyboru sposobu naprawienia szkody albo poprzez przywrócenie pojazdu do stanu sprzed wypadku (naprawa pojazdu) lub też przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej tytułem odszkodowania, która to suma odpowiada kosztom naprawy pojazdu.

Zgodnie więc z art. 436 § 1 k.c. w zw. z art. 361 k.c. odpowiedzialny za szkodę powstałą w wyniku kolizji obowiązany jest do naprawienia wszelkiej szkody majątkowej poniesionej przez poszkodowanego.

Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 27 stycznia 1981 r. wydanym w sprawie o sygn. akt(...) wskazał, iż w myśl ogólnych przepisów prawa cywilnego obowiązkiem sprawcy jest pełne naprawienie szkody doznanej przez poszkodowanego. Zasada pełnego odszkodowania realizowana jest jedynie w obowiązkowym ubezpieczeniu komunikacyjnym odpowiedzialności cywilnej.

Ustalając stan faktyczny niniejszej sprawy Sąd oparł się przede wszystkim na dokumentach przedłożonych przez strony, którym to dowodom dał w pełni wiarę gdyż brak było jakichkolwiek powodów aby odmówić im wiarygodności a dodatkowo żadna ze stron w żaden sposób ich nie kwestionowała oraz przesłuchaniu powoda, którego zeznania w pełni korespondowały z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie.

W niniejszym postępowaniu przesłankami odpowiedzialności odszkodowawczej jest zaistnienie zdarzenia, z którym ustawa wiąże powstanie obowiązku odszkodowawczego, wystąpienie szkody rozumianej jako uszczerbek w mieniu poszkodowanego, a także istnienie związku przyczynowego między zdarzeniem a zaistniałą szkodą.

Ustalając wysokość należnego powodowi odszkodowania, Sąd miał na uwadze, iż świadczenie przysługujące od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej za uszkodzenie pojazdu mechanicznego winno w pierwszej kolejności korespondować z zasadą pełnej kompensaty poniesionej szkody wyrażonej w art. 361 § 2 k.c., ale jednocześnie powinno obejmować tylko niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu, ustalone według cen występujących na rynku lokalnym (tak Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 13 czerwca 2003 r. wydanej w sprawie o sygn. akt III CZP 32/03, LEX nr 78592).

Należne odszkodowanie stanowi różnica pomiędzy stanem majątku powoda jaki istniałby, gdyby przedmiotowa kolizja nie nastąpiła, a stanem tego majątku jaki zaistniał po zdarzeniu wywołującym szkodę. W odniesieniu do szkody komunikacyjnej jest to w praktyce różnica pomiędzy wartością, jaką pojazd przedstawiał w chwili wypadku, a jego wartością po wypadku. Fakt naprawienia rzeczy (samochodu) nie ma też znaczenia dla określenia wysokości przysługującego poszkodowanemu odszkodowania, ponieważ wysokość ta powinna odpowiadać kosztom wyrównania uszczerbku, jaki pojawił się w majątku poszkodowanego po powstaniu wypadku komunikacyjnego, a więc kosztom przywrócenia pojazdowi jego wartości sprzed wypadku. Treścią świadczenia wynikającego z umowy ubezpieczenia OC, nie jest jednak przywrócenie pojazdu do stanu sprzed wypadku (restytucja techniczna samochodu), ale naprawienie szkody powstałej w ogóle w majątku poszkodowanego, wywołanej uszkodzeniem lub zniszczeniem pojazdu. Od woli poszkodowanego zależy bowiem to, czy i w jakim zakresie wypłacone mu przez ubezpieczyciela odszkodowanie przeznaczy na naprawę samochodu (tak Sąd Najwyższy w uzasadnieniu uchwały z dnia 17 maja 2007 r., sygn. akt III CZP 150/06, LEX nr 258523). Natomiast w orzeczeniu wydanym w dniu 16 stycznia 2002 r. w sprawie o sygn. akt IV CKN 635/00 (LEX nr 78370) Sąd Najwyższy wskazał, iż roszczenie należne od ubezpieczyciela w ramach ustawowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej z tytułu kosztów przywrócenia uszkodzonego pojazdu do stanu pierwotnego jest wymagalne niezależnie od tego czy naprawa została już dokonana. Wysokość odszkodowania w takim wypadku należy ustalić według przewidywanych kosztów naprawy i według cen z daty ich ustalania.

Przywrócenie uszkodzonego pojazdu do stanu poprzedniego polega na doprowadzeniu do takiego stanu (używalności i jakości), jaki istniał przed wypadkiem. Jeżeli wymaga to użycia nowych części i materiałów, wydatki poniesione z tego tytułu powinny być uznane jako koszty naprawienia szkody. Uszkodzona część pojazdu powinna być zastąpiona nową, jeśli ewentualna naprawa tej części nie przywróci jej pełni wartości jaką przedstawiała przed szkodą. Odszkodowanie obejmuje koszty zakupu niezbędnych nowych części i innych materiałów. W swoim orzecznictwie Sąd Najwyższy dopuszcza stosowanie nowych części przy naprawie używanych samochodów, zastrzegając jednak warunek konieczności lub niezbędności tego sposobu. O przywróceniu do stanu poprzedniego można mówić, gdy stan pojazdu po naprawie pod każdym istotnym względem odpowiada stanowi samochodu sprzed wypadku. Przy ocenie bierze się pod uwagę zarówno stan techniczny, jak i trwałość czy wygląd estetyczny. Do naprawienia pojazdu w tym zakresie konieczne może się okazać użycie ulepszonych i zmodernizowanych części lub zespołów, których przed wypadkiem pojazd nie miał (por. komentarz do art. 34 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, D. Maśniak komentarz LEX 2010).

W uzasadnieniu uchwały z dnia 13 czerwca 2003 r., sygn. akt III CZP 32/03 Sąd Najwyższy podniósł, iż poszkodowanemu przysługuje wybór odpowiedniego warsztatu naprawczego, któremu powierzy on dokonanie naprawy uszkodzonego pojazdu.

Należy podkreślić, iż w niniejszym postępowaniu bezsporny pozostawał zakres uszkodzeń w pojeździe należącym do powoda. W toku postępowania strona pozwana uzasadniając wypłatę odszkodowania w niższej wysokości niż żądał tego powód wskazała, że cena niektórych części zamiennych zapłacona przez powoda została zawyżona w porównaniu do kalkulacji części wykonanej do ustalenia wysokości kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu.

W pierwszej kolejności należy wskazać na brak konsekwencji ubezpieczyciela w zakresie ustalania wysokości należnego odszkodowania. W kalkulacji z dnia 5 lutego 2013 r. strona pozwana wyliczyła koszty naprawy w kwocie 6 599,00 zł netto natomiast po przeanalizowaniu przedłożonych przez powoda faktur VAT i po dokonaniu określonych korekt ubezpieczyciel wypłacił poszkodowanemu tytułem naprawy uszkodzonego pojazdu kwotę dwukrotnie wyższą, tj. 13 791,05 zł. W toku postępowania pełnomocnik strony pozwanej wskazał, że wypłacona kwota jest niższa niż wynika to z faktur VAT gdyż cena części zakupionych przez powoda w postaci maski silnika, reflektorów i chłodnicy jest znacznie zawyżona. Jednakże biorąc pod uwagę zakwestionowane przez stronę pozwaną wartości tych trzech elementów należy wskazać, iż przyjmując wartość podaną przez ubezpieczyciela to i tak wypłacona kwota odszkodowania nie wynika z przedstawionego wyliczenia. W związku z tym należy stwierdzić, że strona pozwana ustaliła wysokość odszkodowania według tylko sobie znanej metody. Dodatkowo, zdaniem Sądu, powód nie miał obowiązku szukać na rynku nowych części zamiennych w najniższej cenie. Powód zlecił wykonanie naprawy pojazdu w warsztacie na rynku lokalnym i zapłacił za wykonaną usługę. Na tą okoliczność przedstawił faktury VAT, w tym fakturę nr (...), która obejmowała części zamienne niezbędne do naprawy pojazdu.

W ocenie Sądu rzeczywista szkoda poniesiona przez powoda w wyniku zdarzenia z dnia 29 stycznia 2013 r. jest równa kwocie z przedstawionych przez powoda faktur i bez podatku VAT wynosi 15 493,79 zł.

Mając na uwadze wysokość odszkodowania uznaną przez ubezpieczyciela i wypłaconą powodowi tj. kwotę 13 971,05 zł, Sąd zasądził w pkt. I wyroku dalszą kwotę niezbędną do pokrycia całości wyrządzonej szkody tj. 1 522,74 zł, co łącznie odzwierciedla wysokość rzeczywistej szkody poniesionej przez powoda.

W zakresie daty wymagalności odsetek za opóźnienie należy podnieść, iż powód zawiadomił stronę pozwaną o zaistnieniu zdarzenia w dniu 29 stycznia 2013 r. (okoliczność bezsporna) w związku z czym mając na uwadze treść art. 817 § 1 k.c. żądanie zasądzenia odsetek od należnego świadczenia od dnia 28 marca 2013 r. jest w pełni uzasadnione.

Sąd na podstawie art. 355 § 1 k.p.c. umorzył postępowanie ponad kwotę 1 522,74 zł z uwagi na cofnięcie pozwu przez powoda w tym zakresie.

Orzeczenie o kosztach procesu w pkt. III i IV sentencji wyroku Sąd oparł o art. 98 k.p.c. i 100 k.p.c. w zw. z § 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu. W związku z tym, iż powód wygrał proces w 36,82 % Sąd zasądził na jego rzecz od strony pozwanej kwotę 324,01 zł (36,82 % z kwoty 880,00 zł, na którą składa się opłata od pozwu w kwocie 207,00 zł, wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 600,00 zł, poniesione koszty przez pełnomocnika w kwocie 56,00 zł i 17,00 zł opłaty skarbowej od udzielonego pełnomocnictwa). Natomiast w związku z tym, że strona pozwana wygrała proces w 63,18 % Sąd zasądził na jej rzecz od powoda kwotę 389,82 zł (63,18 % z kwoty 617,00 zł, na którą składa się wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 600,00 zł i 17,00 zł opłaty skarbowej od udzielonego pełnomocnictwa).

Zarządzenia:

1. (...),
2. (...),

3. (...),

4. (...):

- (...).

(...).